MUNTELE LA MAHOMED

— The Mountain to Mohammed (1992) **—**

de Nancy Kre

Traducerea: Florin Pîtea

„Un om îi dă bani doctorului. Poate va fi vindecat. Poate nu va fi vindecat.”
Talmudul

Când răsună soneria instalaţiei de securitate, dr. Jesse Randall juca *go* împotriva computerului său. Harvo Kaneko, colegul său de cameră de la Institutul Medical Downstate, îl învăţase jocul. Până acum, pe reţeaua de sub scanner se aflau nouăsprezece piese strălucitoare, negre şi albe. Jesse se încruntă; computerul se pricepea foarte bine să înconjoare spaţiul gol, din două mutări, şi nu putea să-şi dea seama cum să-l oprească. Soneria îl făcu să tresară.

Anne? Dar era de serviciu la spital până la unu. Sau poate că-i reţinuse greşit tura...

Traversă nerăbdător micul living până la ecranul interfonului. Nu era Anne. Trei etaje mai jos un om stătea pe stradă, uitându-se fix în monitor. Era firav şi blond, îmbrăcat în blugi şi jachetă zdrenţuită, cu o căciulă bine trasă pe cap. Lobii urechilor îi erau roşii de frig.

— Da? zise Jesse.

— Doctor Randall?

Vocea era joasă şi răguşită.

— Da.

— Aţi putea veni până jos, un minut, să vorbiţi cu mine?

— Despre ce?

— Ceva despre care-i musai sa vorbim. E ceva personal. M-a trimis Mike.

Jesse fu strbătut de un fior. Atunci, asta era. Îşi menţinu vocea pe un ton neutru.

— Cobor imediat.

Închise monitorul, scoase discul din memorie şi-l duse în dormitor, unde îl trecu de câteva ori peste un magnet. Îşi împachetă într-o geantă sport instrumentele medicale: antiseptice, antibiotice, catgut, clame, seringi, scanner electro-medical, atât de multe instrumente câte puteau încăpea. Râse o dată în timp ce le înghesuia pe toate înăuntru. Se îmbrăcă cu o canadiană călduroasă cumpărată la mâna a doua de la magazinul armatei şi marinei, apoi puse pistolul, de asemenea cumpărat la mâna a doua, în buzunarul canadienei. Deşi,

bineînţeles, celălalt om avea să se ocupe de siguranţa lor. Dar lui Jesse îi plăcea senzaţia, o greutate destul de mare pe partea dreaptă. Reintroduse discul în sistemul de securitate şi încuie uşa. Computerul tot se mai prefăcea că-şi cântărea mutarea la *go* deşi avea capacitate de decizie, desigur, cvasi-instantanee.

— Încotro?

Omul cel firav nu răspunse. Se depărtă de clădire cu paşi mari, hotărât, iar Jesse îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să spună nimic. Îl urmă pe om de-a lungul străzii, ducându-şi geanta sport în mâna stângă.

Ceaţa venise plutind dinspre port. Boston avea un miros umed şi cenuşiu, de debarcadere putrede, peşti morţi şi gunoi. Chiar şi aici, în Enclava de Securitate Morningside, unde acea parte din taxele de întreţinere a apartamentelor, care rămânea de la securitate, era dată pentru menţinerea curăţeniei pe străzi. Prin negură luceau lumini galbene, stivuite pe douăsprezece etaje, dar foarte înghesuite; nici chiar cei cu asigurări nu-şi puteau permite să încălzească mult spaţiu.

Acolo unde mergeau n-avea să fie deloc căldura.

Jesse îl urmă pe omul cel firav în josul treptelor de la metrou. Tipul plăti pentru amândoi, o mostră de demnitate donquijotească ce-l făcu pe Jesse să surâdă. La lumină îl văzu mai bine: Bărbatul era mai în vârstă decât crezuse, cu riduri întreţesute împrejurul ochilor şi buze lungi, subţiri, ce acopereau dinţi foarte stricaţi. Probabil nu avusese coroane dentare niciodată în viaţă. Ce fusese în scanarea lui genetică? Dumnezeule, ce sistem.

— Cum te cheamă? întrebă pe când aşteptau pe peron.

Îşi păstră vocea pe un ton jos, pentru orice eventualitate.

— Kenny.

— În regulă, Kenny, zise Jesse, şi zâmbi. Kenny nu zâmbi drept răspuns. Jesse îşi spuse că era ridicol să se simtă jignit; aceasta nu era o vizită în societate. Se uită ţintă la şine până când veni metroul.

La acea oră singurii călători erau trei bărbaţi cu înfăţişare dură, doi negri şi unul alb, şi o fata hispanică cu în făţişarea încă şi mai dură, îmbrăcată într-o rochie lungă, roşie. După un minut, Jesse îşi dădu seama că fata era sub controlul unuia dintre bărbaţii negri care stăteau la celălalt capăt al vagonului. Jesse avu grijă să nu se mai uite la ca. Totuşi nu se putea abţine să nu

fie curios. Părea sănătoasă. Toţi patru păreau sănătoşi, ca şi Kenny, cu excepţia dinţilor. Poate că nici unul dintre ei nu era neasig- urabil; poate că pur şi simplu nu-şi puteau găsi un serviciu. Sau nu vroiau. Nu era treaba lui să-i judece.

Tocmai din cauza asta o făcea, nu-i aşa?

Celelalte două dăţi fusese atât de uşor pe cât îi spusese Mike că avea să fie. O sutură de deltoid la o fată tânără, rănită într-o luptă cu cuţitele şi tratarea arsurilor unui bebeluş opărit de o oală cu apă fiartă, răsturnată de pe o sobă. Ambele dăţi familiile fuseseră atât de recunoscătoare, de respectuoase. Cunoşteau riscul pe care şi-l asuma Jesse. După ce tratase bebeluşul şi lăsase antibiotice şi analgezice pe pateticul înlocuitor al mesei de bucătărie, o scândură aşezată peste radiatorul scos din funcţiune, tânăra mamă hispanică îi apucase mâna şi i-o acoperise cu sărutări. Stânjenit, se întorsese spre soţul ei şi-i zâmbise, dorind să spună ceva, vrând să clarifice că nu era decât un autor de binefaceri sporadice care, întâmplător, avea o diplomă medicală.

— Cred că sistemul e împuţit. Companiilor de asigurare n-ar fi trebuit niciodată să li se permită să refuze ocrotirea sănătăţii pe baza scanărilor genetice a bolilor potenţiale, iar patronilor n-ar fi trebuit niciodată să li se permită menţinerea preţurilor scăzute prin angajări pe bază de sănătate. Dacă asta ar fi o ţară civilizată, la ora asta am avea ocrotirea sănătăţii asigurată la scară naţională!

Hispanicul îl privise cu o figură lipsită de expresie.

— Unii dintre noi încearcă să se poarte mai bine, zisese Jesse.

Mike - doctor Michael Cassidy - le spusese acelaşi lucru lui Jesse şi Anne, la sfârşitul unei seri lungi când băuseră sărbătorind ajungerea la jumătatea stagiaturilor. Deşi, retrospectiv, lui Jesse i se părea că Mike nu băuse foarte mult. De fapt nici nu spusese direct foarte mult. Totul era subînţeles, sondare mascată ca filozofie de pahar. Dar Anne înţelesese şi refuzase imediat.

— Dumnezeule, Mike, ai putea fi concediat din spital! Regulamentele interzic stagiarilor să expună spitalul la ameninţarea unui proces pentru tratament eronat fără asigurare. Nu sunt bani.

Mike zâmbise şi-şi rotise ochelarii între degetele lungi, ca de pianist.

— Doctorii sunt liberi să trateze pe cine doresc, pe propriul lor risc, chiar şi pe neasigurabili. *Carter contra Sunderland.*

— Nu în timp ce un spital le plăteşte asigurarea pentru tratamente eronate ca stagiari, dacă spitalul îşi exercită dreptul de a le interzice asta. *Janisson contra Lechevko.*

Mike a râs degajat.

— Atunci lăsaţi-o baltă, amândoi. E doar conversaţie.

Anne a zis:

— Dar tu personal rişti...?

— Nu e drept, a intervenit Jesse - oare ea nu înţelegea că Mike n-ar dori să se incrimineze într-un lucru ca ăsta? - că o parte atât de mare a populaţiei nu poate obţine asigurare. În fiecare an se adaugă mai multe bariere pentru pre-tendinţe din scanările genetice, iar amărâţii ăia nici nu s-au îmbolnăvit încă!

Vocea i se ridicase. Anne aruncă o privire nervoasă împrejurul barului. Profilul ei era drăgălaş, o curbă senină care-i amintea lui Jesse de paravanele acelea coreene din magazinele scumpe de pe bulevardul Commonwealth. Şi avea picioare drăgălaşe, sâni drăgălaşi, totul drăgălaş. Se gândise, poate acum că erau vecini în enclava Morningside...

— Încă un rând, răspunsese Mike.

Spre deosebire de tatăl copilului ars, care nu-i răspunsese deloc lui Jesse. Pentru a-şi ascunde uşoara stânjeneală - mama fusese aşa plină de efuziune - Jesse a privit prin apartamentul înghesuit. Pe perete, în rame ieftine de plastic, erau fotografii de oameni cu păr negru, bogat, întinşi cu toţii în pat. Jesse citise despre asta: Era un fel de protest mut, lipsit de putere. Toate persoanele fuseseră fotografiate pe patul morţii. Una dintre ele era o fată frumoasă, cu ochii închişi şi mâna întinsă puţin deasupra capului, ca şi când ar fi dormit. Hispanicul a urmărit privirea lui Jesse şi a coborât ochii.

— Drăguţ, a zis Jesse. Bune fotografii. Nu ştiam că sunteţi aşa de pricepuţi cu un aparat de fotografiat.

Tot nimic.

Mai târziu, lui Jesse i-a trecut prin minte că poate tipul nu înţelegea engleza.

Metroul se opri cu un scrârţâit prelung, de instalaţii prea vechi, prea prost întreţinute. Nu erau bani. Boston, ca şi restul ţării, era falimentar. Timp de o clipă Jesse crezu că frânele n-aveau să ţină deloc şi inima îi tresări, dar Kenny nu se arătă emoţionat, aşa încât Jesse încercă să facă la fel. Vagonul se opri în cele din urmă. Kenny se ridică, iar Jesse îl urmă.

Erau undeva în Dorchester. Trei bărbaţi se îndreptară repede spre ei şi mâna dreaptă a lui Jesse se strecură către buzunar.

— Ăsta e? făcu unul din ei către Kenny.

— Mda, zise Kenny. Doctor Randall, iar Jesse se relaxă.

Era inexplicabil, de fapt. Probabil nu era o idee bună ca doi oameni singuri să meargă prin cartierul acesta. În cinci era mai bine. Organizaţia lui Mike ştie sigur ce face.

Oamenii mergeau repede. Cartierul era mai bun decât îşi imaginase Jesse: case mici, îngrijite, fiecare a treia sau a patra cu un petec de peluză îngheţată dinainte. Câteva aveau chiar răsaduri de flori. Dar ferestrele erau zăbrelite, şi deasupra tuturor plutea ceaţa cenuşie, frigul umed, mirosul atotpătrunzător de gunoi.

Casa în care intrară n-avea nici un răsad de flori. Uşa de la intrare, din oţel, cu trei broaşte, dădea direct într-o cameră de zi mobilată cu o canapea lăsată, un televizor şi un divan străvechi, din a cărui spetează de PAL curgeau aşchiile ca mătreaţa. Pe divan zăcea o fetiţă, cu ochii strălucind de febră.

Canapeaua, televizorul, speteaza dispărură. Jesse simţi cum eul profesional preia controlul, o senzaţie la fel de curată şi proaspătă ca scufundarea în apă rece. Îngenunche lângă pat şi zâmbi. Fata, care părea să aibă nouă sau zece ani, nu zâmbi drept răspuns. Avea o faţă prelungă, pământie, ursuză, dar părul lung, castaniu de pe pernă era minunat: curat, lucios şi bine întreţinut.

— Burta, zise unul dintre bărbaţii care-i întâmpinaseră la metrou. Jesse ridică privirea la auzul notei din vocea lui, şi-şi dădu seama că acesta trebuie să fie tatăl copilului. Mâinile bărbatului tremurară în timp ce trase cearşaful de pe corpul fetei. Abdomenul era umflat şi plăpând.

— De când este în starea asta?

— De ieri, spuse Kenny, atunci când tatăl nu răspunse.

— Greţuri? Vărsaturi?

— Mda. Nu poate să ţină nimica-n stomac.

Mâinile lui Jesse palpară cu blândeţe. Fata ţipă.

Apendicită. Spera din toată inima că nu se declanşase peritonita. Nu vroia să aibă de-a face cu peritonita. Nu aici.

— Aduceţi toate lămpile pe care le aveţi, cu becurile cele mai strălucitoare. Fierbeţi apă...

Ridică privirea: în cameră era foarte rece.

— Funcţionează soba?

Tatăl încuvinţă. Părea palid. Jesse zâmbi şi spuse:

— Nu cred că e ceva ce nu putem trata aici, cu puţin noroc.

Bărbatul nu răspunse.

Jesse îşi deschise geanta, gândind cu repeziciune. Bisturiu laser, clame sterile, scaramină - putea s-o facă chiar fără asistenţă medicală cu condiţia să nu fie peritonită. Dar dacă... fata gemu şi-şi întoarse faţa de la el. Avea lacrimi în ochi. Jesse se uită la bărbatul cu aceeaşi figură prelungă, pământie, şi păr castaniu.

— Eşti tatăl ei?

Bărbatul încuviinţă.

— Trebuie să-i văd scanarea genetică.

Bărbatul îşi încleştă ambii pumni pe lângă corp. O, Doamne, dacă nu avea actul oficial... Jesse citise că uneori neasigurabilii le ardeau. O femeie, furioasă pe hârtia care avea s-o ţină totdeauna în afara clasei mijlocii, o expediase prin poştă, mânjită cu fecale şi împachetată cu un explozibil plastic, preşedintelui. Apăruseră titluri, articole, petiţii... şi nimic nu se schimbase. O ţară luptând pentru însăşi supravieţuirea sa economică nu ezita să sacrifice trupe din prima linie. Dacă pentru acest copil nu era nici o scanare genetică, Jesse nu putea folosi scaramina, acel stimulent miraculos al sistemului imunitar, la care aproximativ cincisprezece la sută din populaţie avea o reacţie fatală. Fără scaramină, în aceste condiţii operatorii, şansele de infecţie postoperatorie creşteau considerabil. Dacă fata nu putea să suporte scaramina...

Tatăl îi înmână lui Jesse documentul laminat, cu sigiliul adânc imprimat în colţul de sus. Jesse îl parcurse rapid. Antioncogenul RB necesar de pe al unsprezecelea cromozom era prezent. Fata nu era potenţial alergica la scaramină. Se numea Rosamund.

— Okay Rose, spuse Jesse cu blândeţe. Am să te ajut. Peste foarte puţină vreme ai să te simţi cu mult mai bine...

Îi înfipse acul cu anestezic în braţ. Fata tresări şi ţipă, dar după un minut îşi pierdu cunoştinţa.

Jesse dădu deoparte cearşafurile, în ciuda frigului şi le spuse oamenilor cum să le fiarbă. Împrăştie betadină peste abdomenul ei umflat şi reglă bisturiul laser pentru incizie.

Caracteristica vieţii părinţilor săi fusese precauţia. *Ai grijă să nu cazi!Condu cu grija! Nu vorbi cu străinii!* Născuţi în timpul depresiunii cea dinainte - au investit doar în bonuri de tezaur şi în propriul lor teren suburban de 600 m^2. Când marşurile de protest din Selma şi Washington se transformaseră în asasinate în Detroit şi Kent State, au clătinat din cap cu înţelepciune: *Vezi? Am spus noi. Nu iese nimic bun din implicarea în lucruri care nu te privesc.* Tatăl lui Jesse avusese acelaşi serviciu timp de treizeci de ani; mama lui considera că era imoral să cumperi ceva ce nu se vindea în magazin. Au aşteptat până când ea a trecut de patruzeci de ani pentru a-l avea pe Jesse, singurul lor copil.

La şaisprezece ani, Jesse îi dispreţuise; la douăzeci şi patru, îi compătimise; la douăzeci şi opt, vârsta lui actuală, îi iubea cu o recunoştinţă disperată, incomplet eliberată de dispreţ. Pierduseră atât de mult, îndrăzniseră atât de puţin. Acum trăiau în Florida, pensionaţi şi fericiţi şi fercheşi. „Fondul de pensie” - aşa îi spuneau, ca şi când era un diamant celebru sau o moşie iubită - a fost redus de preţurile colapsului la costul unui bungalow cu un dormitor, covoare bej şi piscină. În apele placide, artificial de albastre ale piscinei, soţii Randall contemplau viziuni clorinate ale triumfului.

— Chiar şi după ce ne-am pensionat, îi spunea cu mândrie mama lui Jesse, n-a trebuit să mergem înapoi.

— Iată ce aduce chibzuiala, fiule, adăuga totdeauna tatăl său. Şi munca susţinută. Nu-i nici un motiv ca leşinaţii ăştia de azi să nu poată face la fel.

Jesse privea împrejurul curţii lor mărunte, uitându-se la raţele de plastic rânduite ca nişte pietre funerare, la gardul viu tuns cu fanatism, la tenda în dungi alb-albastre şi braţele îi executau mişcări zvâcnite, curioase, ca şi când îi erau strâns legate de corp.

— Drăguţ, mamă. Drăguţ.

— Ştiu asta, a spus ca, şi a făcut şmechereşte cu ochiul. Jesse întorsese privirea înainte ca ea să-i poată vedea stânjeneala. În minte i se ivise Boston, uriaş, fascinant şi strălucitor, febril ca o bandă exotică.

Nu era peritonita. Jesse ampută bucata de ţesut infectată care fusese apendicele lui Rosamund. În timp ce închidea incizia cu mişcări iuţi, sigure, auzi un clic. Un aparat de fotografiat. Nu putu să întoarcă privirea, însă dintr-un impuls brusc de euforie îi spuse celui carc făcea fotografia:

— De data asta nu mai e pentru expoziţie. Fetiţa asta o să *trăiască.*

După ce închise incizia, Jesse administră o doză masivă de scaramină. Îi instrui cu atenţie pe Kenny şi pe tatăl fetei cu privire Ia medicaţie, dietă, procedurile pentru menţinerea condiţiilor antiseptice care, din moment ce erau neadecvate, făceau scaramina atât de necesară.

— Sunt de serviciu următoarele treizeci şi şase de ore la spital. Am să mă întorc miercuri seara, va trebui fie să veniţi să mă luaţi, fie să-mi daţi adresa, am să iau un taxi şi...

Tatăl inspiră iute, tremurat, ca un hohot de plâns. Jesse se întoarse spre el.

— Are o şansă zdravănă de vindecare, procedura asta nu e...

O femeie năvăli dintr-o cameră dosnică, ţipând.

— Nu, nu, nuuuuuu...

Încercă să se arunce pe pacientă. Jesse îi sări înainte, dar Kenny a fost mai rapid. O înşfăca de talie, ţintuindu-i braţele pe lângă corp. Femeia se luptă cu el, tânguindu-se şi strigând, în timp ce o târa înapoi pe uşă.

— Criminalule, ucigaş de copii, nuuuuuu…

— Nevastă-mea, zise tatăl în cele din urmă. Ea nu... nu înţelege.

Probabil doctorii erau diavoli pentru ea, se gândi Jesse. Zei care le interziceau oamenilor vindecarea pe care puteau s-o ofere. Sărmanii amărâţi. Simţi un val de mândrie mută pentru că putea să-i înveţe o altă lecţie.

Tatăl continua să se uite la Rosamund care acum dormea liniştită. Jesse nu putea să-i vadă ochii celuilalt bărbat.

Întors acasă, în apartament, deschise o cutie de bere. Se simţea bine. Oare era prea târziu să-i telefoneze lui Anne?

Era - ceasul computerului arăta 2:00 A.M. Probabil Anne s-a culcat deja. Peste încă şapte ore, la propria lui tură începea, dar Jesse nu putea să doarmă.

Se aşeză la computer. Până la urmă maşina nu mutase ca să-i înconjoare pătratul gol. Probabil avea altceva în minte. Zâmbind şi sorbind din bere, Jesse începu să-şi confrunte isteţimea cu aceea a computerului coreean în străvechiul joc japonez, pe când noaptea se apropia de sfârşit.

După două zile se întoarse s-o controleze pc Rosamund. Casa - tip era părăsită, cu scânduri ţintuite în diagonală peste fereastră. Inima lui Jesse începu să zvâcnească. Îi fu frică să ceară informaţii de la vecini; bărbaţi în haine negre tot intrau şi ieşeau din casa de alături, iar privirile le erau reci. Nu se putu gândi ce altceva să facă.

După alte patru schimburi ajutorul de şerif îl aşteptă la uşa clădirii, neputând să treacă de monitoarele de securitate până când nu se întorcea Jesse acasă.

STATUL MASSACHUSETTS

ŢINUTUL SUFFOLK

TRIBUNALUL SUPERIOR

Către *Jesse Robert Randall* din *Enclava de Securitate Morningside, Clădirea 16, Apartamentul 3 C, Boston*, ţinutul Suffolk. Întrucât *Steven & Rose Gocek* din Boston, din ţinutul Suffolk au declanşat o acţiune de prejudiciu împotriva dumneavoastră, care va fi înaintată Tribunalului Superior situat la Boston, în ţinutul Suffolk, pe *18 octombrie 2004*, în care sunt cerute daune în valoare de *$ 2.000.000* după cum urmează:

PREJUDICIU ŞI/SAU SUSPENDARE PENTRU APLICAREA UNUI TRATAMENT ERONAT

după cum va reieşi mai amănunţit din declaraţia ce va fi înregistrată la sus-numit-ul tribunal când şi dacă sus-numita acţiune va fi deschisă acolo:

VĂ ORDONAM, dacă intenţionaţi să vă apăraţi în vreun fel împotriva sus-numitei acţiuni, ca la data de mai sus, sau în cadrul intervalului de timp suplimentar permis de lege, să înregistraţi depoziţia dumneavoastră scrisă şi răspunsul dumneavoastră scris, sau alte petiţii legale, pentru a fi îndosariate la biroul grefierului căruia trebuie să-i returnaţi

prezenta, şi să vă apăraţi împotriva sus-numitei acţiuni în conformitate cu legea.

Neaducerea la îndeplinire a prezentei va fi pe răspunderea dumneavoastră, căci în acest caz sus-numita judecată poate fi declanşată împotriva dumneavoastră în sus-numita acţiune fără somaţie suplimentară.

Martor, *Lawrence F. Monastersky, Esquire,* la *Boston*, în ziua de *patru martie,* anul Domnului *două mii patru.*

Alice P. McCarren

Grefier.

Jesse ridică privirea de pe hârtie. Ajutorul de şerif, un bărbat cu trupul moale şi ochi mici, luminoşi, se uită la el fără să clipească.

— Dar ce... ce s-a întâmplat?

Ajutorul privi în gol, peste umărul stâng al lui Jesse, atitudine semnificând că nu spunea în mod oficial ceea ce spunea.

— Fetiţa a murit. Aceea pe care ei zic că ai tratat-o dumneata.

— A murit? De ce? Dar m-am întors...

Se opri, plin de nesiguranţă subită, dezgustătoare cu privire la ceea ce recunoştea. Ajutorul de şerif privi în continuare peste umărul său.

— Vrei să-ţi dau un sfat, doctore? Ia-ţi un avocat.

Doctor, avocat, căpetenie indiană, îi trecu lui Jesse brusc prin cap, prosteşte. Cumva, prostia îl făcu să înţeleagă toată situaţia. Era dat în judecată. Pentru aplicarea unui tratament eronat. De către un neasigurabil. Acum. El, Jesse Randalh. Care doar încercase să ajute.

— Frig pentru perioada asta, remarcă ajutorul de şerif. Se moare de frig şi malnutriţie aici, în Roxbury şi Dorchester şi Southie. Nici chiar nenorocita de vreme nu ne lasă-n pace.

Jesse nu putu să răspundă. O pală de vânt dinspre port făcu să-i fluture hârtia din mână.

— Aşa stau lucrurile, zise avocatul.

Părea obosit, un omuleţ într-un birou prăfuit, căptuşit cu cărţi de legislaţie de mâna a doua.

— Spitalul a încheiat asigurări împotriva practicii eronate

pentru personalul său, incluzându-i pe stagiari. Făcând asta, a intrat într-un contract cu anumite obligaţii şi interdicţii pentru fiecare parte. Dacă un incident anume se încadrează la aceste interdicţii, contractul nu este valabil cu privire la acel incident. O asemenea interdicţie prevede că stagiarii nu vor fi protejaţi dacă tratează persoane neasigurate decât în cazul în care acel tratament are loc în incinta spitalului sau dacă stagiarul are motive rezonabile să presupună că persoana în cauză este asigurată. Nu acestea sunt circumstanţele pe care mi le-ai descris.

— Nu, spuse Jesse.

Avea senzaţia că volumele cu legislaţie cădeau de pe rafturile de sus, încet dar inexplicabil, ca nişte mici gheţari verzi şi bruni. I se părea că afară se întâmplă acelaşi lucru cu acoperişurile clădirilor.

— Ca urmare, nu eşti protejat de nici o asigurare împotriva tratamentului eronat. Alt set de date: De-a lungul ultimilor cinci ani deciziile juriilor în cazuri de tratament eronat au fost în proporţie de 85 la sută în favoarea reclamanţilor. Companiile de asigurare şi adunările legislative sunt constituite din asigurabili, doctor Randall. Totuşi, juriile sunt încă alese prin tragere la sorţi din totalitatea cetăţenilor. Or, majoritatea cetăţenilor de rând educaţi găsesc căi pentru a scăpa de datoria de jurat. Totdeauna au găsit. E probabil ca juriile să fie alcătuite, în proporţie de 65 la sută sau mai mult, din neasigurabili. Este ultimul loc în care săracii mai exercită, efectiv, multă putere şi o folosesc.

— Vrei să spui că sunt un om mort, zise Jesse ameţit. Or să mă găsească vinovat.

Micul avocat avea o înfăţişare îndurerată.

— Nu „mort” doctore. Condamnat la detenţie - foarte probabil. Dar detenţia nu e moarte. Nici măcar moarte pe plan profesional. Spitalul poate să te concedieze sau nu - au acest drept - dar oricum poţi să-ţi termini stagiul altundeva. Şi procesele pentru tratament eronat, indiferent cum se termină, nu sunt în sine un motiv pentru suspendarea unei licenţe medicale. Poţi să fii doctor în continuare.

— Şi pe cine să tratez? strigă Jesse.

Ridică brusc mâinile. Cărţile alunecară puţin mai repede.

— Dacă voi fi închis va trebui să mă declar falit - aşa n-am

cum să plătesc un aranjament cu juriul! Şi chiar dac-aş găsi alt post la vreun spital de mâna a treia din Podunk, nici un medic decent nu m-ar accepta vreodată ca asociat. Ar trebui să lucrez singur, fără bani ca să-mi aranjez mai mult de un cabinet prăpădit situat Dumnezeu ştie *unde*... şi chiar şi asta presupunând că pot găsi un spital care să mă lase să-mi termin stagiul. Totul pentru c-am vrut să ajut oameni în care se-aruncă cu noroi!

Avocatul îşi scoase ochelarii şi şterse gânditor lentilele cu un petic de stofă.

— Poate că aruncă şi ei cu noroi.

— Ce?

— N-ai întrebat care anume sunt acuzaţiile, doctore.

— Aplicarea unui tratament eronat! Puştoaica a murit!

— De la o reacţie alergică faţă de scaramină, zise avocatul.

Mânia se scurse din Jesse. Deveni foarte liniştit.

— Era alergică la scaramină, spuse avocatul. N-ai clarificat asta. O problemă medicală fundamentală.

— Eu...

Cuvintele nu vroiau să iasă. Văzu iar graficul laminat al scanării genetice, analiza detaliată a cromozomului 11. Un aparat foto ţăcănind, înregistrând faptul că el era acolo. Femeia isterică, mama, năvălind din camera din spate: Nuuuuuu... Tatăl stând împietrit, cu privirea coborîtă.

Nu era posibil.

Nimeni nu şi-ar omorî propriul copil. Nu pentru a-l discredita pe unul din cei norocoşi, avuţi, asigurabili, angajabili... Nimeni n-ar face asta.

Avocatul îl privea atent, cu ochelarii în mână.

Jesse spuse:

— Doctorul Michael Cassidy... şi se opri.

— Doctorul Cassidy ce? zise avocatul.

Dar dintr-o dată Jesse nu mai văzu decât şirul de raţe din plastic din curtea părinţilor săi, în Florida, aliniate la fel de precis ca nişte pietre funerare, colorate în galben hidos, ţipător, cum mărşăluiau fără să se abată din drum şi numai ele ştiau unde se duceau.

— Nu, spuse Michael Cassidy. Nu l-am trimis eu.

Stăteau în parcarea spitalului. Vântul aducea zăpadă dinspre est. Cassidy îşi cuprinse torsul cu amândouă braţele şi se legănă înainte şi-napoi.

— N-a venit din partea noastră.

— A zis că da!

— Ştiu. Dar n-a venit de la noi. Probabil că grupul lui a auzit că oferim ajutor ilegal, a luat numele tău de la cineva...

— Dar de ce? strigă Jesse. De ce să mă ia pe mine în colimator? De ce să omoare un copil doar ca să fiu luat în colimator *eu?* Sunt un nimic!

Faţa lui Cassidy se crispă. Jesse văzu că spaima celuilalt faţă de situaţia sa era reala, compasiunea lui veritabilă, şi amândouă inutile. Cassidy nu putea face nimic.

— Nu ştiu, şopti Cassidy. Iar apoi: Ai de gând să le spui despre mine la procesul pentru tratament eronat?

Jesse se întoarse şi plecă fără să răspundă, cu faţa către vânt.

Şeful secţiei Chirurgie, Jonathan Eberhart, îl chemă în biroul său chiar înainte ca Jesse să intre în tură. Înainte, nu după. Asta era suficient ca să-i spună tot. Devenea foarte priceput la descoperirea întregului pornind de la un singur element.

— Stai jos, doctore, spuse Eberhart.

Vocea lui, în mod normal austeră, conţinea o compasiune nedorită. Jesse o percepu şi se strădui să nu se înfioare.

— Am să stau în picioare.

— E foarte dificil, zise Eberhart, dar cred că înţelegi deja poziţia noastră. Nu este o poziţie pe care-ar fi ales-o vreunul din noi, dar pe asta o avem. Acest spital lucrează cu un deficit uriaş. Majoritatea pacienţilor nu pot să achite costurile îngrijirii sanitare moderne, tehnologizate. Guvernul statului şi cel federal sunt amândouă înglodate în datorii enorme. Fără companiile de asigurare şi sprijinul filantropic particular al câtorva familii bogate nu am putea să ne deschidem uşile absolut nimănui. Dacă ne vom pierde nivelul de asigurare vom...

— Am rămas pe drumuri, spuse Jesse. Corect?

Eberhart privi afară, pe ferastră.

Ningea. Odată, şofând prin Enclava de Securitate Oceanview pentru a lua o fată cu care avea întâlnire, Jesse îl

văzuse pe Eberhart construind un om de zăpadă împreună cu doi copilaşi, probabil nepoţii săi. Chiar şi rostogolind bulgări turtiţi de zăpadă, Eberhart avusese demnitate.

— Da, doctore. Îmi pare rău. Din câte înţeleg, elementele cazului dumitale nu sunt discutabile sub aspect legal. Stagiul dumitale aici s-a terminat.

— Vă mulţumesc, zise Jesse, o formalitate ciudată înlocuindu-i grosolănia. Pentru tot.

Eberhart nici nu răspunse nici nu se întoarse. Umerii săi, încadraţi în fereastra cenuşie, alunecară brusc înainte. Jesse se gândi că putea să fi avut subit un acces acut de osteoporoză. Împotriva căruia, bineînţeles, ar fi complet asigurat.

Împachetă computerul la urmă, potrivind cu grijă fiecare componentă în ambalajul său original. Poate că asta avea să ridice preţul pe care cei de la Second Thoughts erau dispuşi să i-l dea: Priviţi-l, aproape nou, e încă în cutia originală. În ultimul moment se hotărî să păstreze piesele pentru jocul go, înghesuindu-le în valiză împreună cu hainele şi aparatura medicală. Doar această valiză avea să-l însoţească.

Când termină de împachetat urcă două etaje şi sună la soneria lui Anne. Tura ei se încheiase cu o jumătate de oră în urmă. Poate nu adormise încă.

Îi deschise îmbrăcată într-un halat larg, albastru, cu periuţa de dinţi în mână.

— Bună, Jesse, mă tem că-s foarte obosită...

Nu mai credea în ocolişuri.

— Ai vrea să serveşti cina cu mine mâine scară?

— O, îmi pare rău, nu pot, răspunse Anne.

Îşi mută greutate, aşa că un picior gol stătea deasupra celuilalt, o atitudine atât de copilărească încât sigur era stinghereală. Unghiile de la picioarele ei erau netede şi lucioase.

— După tura ta următoare? întrebă Jesse fără să zâmbească.

— Nu ştiu când...

— După cealaltă?

Anne tăcea. Privi în jos la periuţa ei de dinţi. O dâră de pastă subţire, imaculată, se încolăcea peste peri.

— Bine, spuse Jesse pe un ton plat. Vroiam doar să fiu sigur.

— Jesse... strigă Anne după el, dar nu se întoarse.

Putea deja să înţeleagă din vocea ei că de fapt nu mai avea nimic de spus. Dacă s-ar fi întors ar fi fost doar pentru o ultimă privire la degetele de la picioarele ei, lustruite şi lucioase ca pietrele de *go,* iar privitul chiar părea să nu aibă nici un rost.

Se mută într-un hotel ieftin de pe Boylston Street, într-o cameră de mărimea unei cămări cu trei broaşte la uşă şi gratii la ferestre, unde banii aveau să-i ţină mult. În fiecare dimineaţă lua metroul până la biblioteca din Copley Square, închiria o nişă cu computer şi scria scrisori către spitalele din întreaga ţară. De asemenea răspundea la anunţuri selectate din *Jurnalul de Medicină al Noii Anglii*, la acelea care ofereau posturi în afara zonelor metropolitane, unde licenţa nu era indispensabilă, sau locuri cu plată redusă, în cercetarea medicală, pe care era posibil să nu le dorească prea mulţi oameni, sau posturi de asistenţă. După-amiezele se plimba pe străzile murdare din Dorchester, căutându-l pe Kenny. Avocatul care-i reprezenta pe domnul şi doamna Steven Gocek, părinţii decedatei Rosamund, nu vroia să-i dea nici o adresă. Nici propriul său avocat nu vroia, cel cu cărţile gata să cadă şi clientelă disperată; Jesse îşi pierduse deja toată încrederea în el.

Nu l-a văzut niciodată pe Kenny pe străzile îngheţate.

În ultima săptămână din martie un vânt neobişnuit de cald începu să bată dinspre sud, şi se menţinu. Şofrani şi narcise galbene răsăriră între clădirile dărăpănate. Apărură copii, alergându-se pe străzile pline de gunoaie, ţipând răguşit. De la spitale şi patroni sosiră refuzuri. Jesse tot nu le spusese părinţilor săi ce se întâmplase. În aprilie ridică de două ori receptorul unui telefon public şi de două ori văzu iar raţele din plastic mărşăluind pe gazonul artificial, iar înăuntrul său ceva se închise, trântindu-se atât de tare încât nici chiar numărul de telefon nu izbuti să treacă.

Într-o zi însorită din mai se plimba în parc. Oraşul încă îl mai întreţinea destul de bine; traficul de turişti străini îl făcea profitabil. Jesse socoti numărul străinilor bine îmbrăcaţi şi pe cel al locuitorilor săraci, zdrenţăroşi, ai Bostonului. Raportul era egal cu rata de supravieţuire a diabeticilor neasiguraţi.

— Hei, domnule, ajutaţi-mă! Vă rog!

Un băiat îngrozit, în vârstă de zece sau unsprezece ani, înşfacă mâna lui Jesse şi arătă ceva. La poalele unui dâmb acoperit cu iarba, un bărbat în vârstă zăcea pe pământ, cu faţa

crispată.

— Bunicul meu! A dus mâna la piept şi a căzut! Faceţi ceva! Vă rog!

Jesse simţea mirosul spaimei băiatului, un iz ca de humă. Se apropie de bătrân. Respiraţia oprită, pulsul zero, culoarea încă roz...

Nu.

Acest om era neasigurat. Precum Kenny, precum Steven Gocek. Precum Rosamund.

— Bunicule! ţipă copilul. Bunicule!

Jesse îngenunche. Începu să-i facă respiraţie gură la gură. Moşneagul mirosea a sudoare, a carne bătrână. Nici un pic de sânge nu i se mişca prin trup.

— Respiră, fir-ar să fie, respiră, auzi Jesse pe cineva spunând, iar apoi îşi dădu seama că era chiar el.

— Respiră, boşorog istovit şi neasigurat, nerecunoscător împuţit, respiră...

Bătrânul începu să respire.

Îl trimise pe băiat să mai aducă adulţi. Copilul o luă la fugă cât putea de repede, întorcându-se după douăzeci de minute cu tată, unchi, mătuşi, dintre care majoritatea vorbeau o limbă pe care Jesse n-o putu identifica. În acele douăzeci de minute nici unul dintre turiştii bine îmbrăcaţi din parc nu se apropie de Jesse, ce stătea de pază lângă bătrân; acesta respira cu grijă şi gemea încet, întins cât era de lung pe iarbă. Turiştii se uitau la el, apoi întorceau privirea, iar feţele li se înăspreau.

Familia cea numeroasă îl duse pe bătrân pe o targa improvizată. Jesse puse mâna pe braţul unuia dintre tineri.

— Asigurare? Spital?

Omul scuipă în iarbă.

Jesse merse pe lângă targă, supraveghindu-l pe bătrân până când acesta ajunse în patul său. Îi spuse copilului ce să facă pentru el, căci nimeni altcineva nu părea să înţeleagă. Mai târziu, în acea zi, se întoarse, aducându-şi trusa medicală, şi le dădu toată cantitatea de nitroglicerină păstrată de la spital. Femeia cea mai în vârstă, care înainte fusese prea ocupată cu datul ordinelor în privinţa tărgii ca să-i acorde atenţie lui Jesse, se opri brusc şi sporovăi pe limba ei.

— Eşti doctor? traduse copilul.

Jesse observă că băiatului îl lipsea vârful urechii.

Malformaţie congenitală? Accident? Mutilare rituală? Urechea se vindecase fără cicatrici.

— Da, zise Jesse. Doctor.

Femeia mai sporovăi puţin şi dispăru îndărătul unei uşi. Jesse privi cu atenţie pereţii. Nu se vedeau fotografii făcute pe patul morţii. Pe când femeia reveni cu zece bancnote de un dolar, incredibil de murdare.

— Doctor, spuse ea, cu un accent aspru, iar când zâmbi Jesse văzu că toţi dinţii de sus şi majoritatea celor de jos îi lipseau, iar gingiile îi erau umflate, ceea ce ar fi trebuit să fie primele semne de scorbut.

— Doctor, zise femeia din nou.

Plecă de la hotel exact când i se terminară ultimii bani. Soţia bătrânului, Androula Malakassas, îi găsi o cameră într-o altă pensiune dărăpănată, plină de coridoare. Casa era zgomotoasă în permanenţă, dar camera era curată şi spaţioasa. Vărul lui Androula aduse acasă un vechi scaun multi-poziţional de dentist, probabil furat, iar Jesse îl folosi atât drept canapea de consultaţii cât şi ca masă de operaţii. Substanţele medicale - antibiotice, chemoterapice, medicamente intravenoase - despre care crezuse că aveau să fie cel mai greu de găsit în afara surselor controlate, se dovediră a fi cel mai uşor de procurat. După ce se gândi, îşi dădu seama că asta n-ar fi trebuit să-l surprindă.

În iulie moşi pentru prima data, asistând o femeie al cărei chin a fost atât de lung şi dureros şi scăldat în sânge încât la un moment dat Jesse a crezut că avea să piardă atât mama cât şi copilul. Nu pierdu pe nici unul, deşi proaspăta mamă îl blestemă în spaniolă şi scuipă spre el. Era prea slăbită ca saliva să ajungă departe. Ţinând în braţe băieţelul de patru kilograme şi jumătate, cu funduleţ cald, Jesse auzise ţăcănitul unui aparat de fotografiat. Înjură şi el, dar cu voce slabă; fiorul viu al plăcerii care-l străbătea din gâtlej până în măruntaie era prea puternic.

În august pierdu trei pacienţi la rând, toţi din cauza condiţiilor care-ar fi necesitat aparatură şi proceduri complicate, costisitoare: blocaj renal, anevrism aortic, intoxicaţie tabagică. Merse la toate cele trei înmormântări. La fiecare din ele familia şi prietenii eliberară pentru el un mic spaţiu, în care stătu înconjurat de respect şi resentimente. Când izbucni o luptă cu cuţitele la înmormântarea celui cu anevrismul, familia îl

îndepărtă pe Jesse de pericol, dar nu atât de mult încât să nu-l mai poată trata pe învins.

În septembrie o familie chineză, imigrată recent, se mută în pensiunea lui Androula. Femeia plângea toată ziua. Bărbatul colinda prin Boston, căutând de lucru. Aveau şi un bunic care vorbea puţină engleză, pe care o învăţase pe litoralul Pacificului înainte de convulsiile guvernării chineze şi de colapsul economiei americane. Bunicul juca go. În serile când nimeni n-avea nevoie de Jesse, stătea cu Lin Shujen şi aşeza pietrele lustruite, albe şi negre, pe caroiaj, căutând să închidă spaţii goale fără să piardă piese. Domnul Lin stătea multă vreme să gândească fiecare mutare.

În octombrie, cu o săptămână înainte de procesul lui Jesse, muri mama sa. Tatăl lui Jesse îi trimise bani ca să vină acasă cu avionul, pentru înmormântare, primii bani pe care Jesse îi acceptase de la familia lui de când le spusese în cele din urmă că plecase de la spital. După înmormântare Jesse se aşeză în sufrageria casei din Florida a tatălui său şi-i ascultă pe îndoliaţii cei mai vârstnici evocându-şi tinereţile din prosperitatea apusă a anilor '50 şi '60.

— Atunci erau o mulţime de slujbe pentru oamenii care vroiau să muncească.

— Şi-acum sunt o mulţime de slujbe. Doar că nimeni nu le mai vrea.

— Vor să li se dea totul de-a gata. Dacă vrei să ştii părerea mea, colapsul ăsta o să se dovedească un lucru bun mai încolo. Ne scapă de leneşi şi nevolnici.

— În anii şaizeci am apucat-o pe un drum greşit, cu Lyndon Johnson şi toate programele alea de asistenţă socială...

Nu se uitau la Jesse. N-avea nici o idee în legătură cu ce le spusese tatăl sau despre el.

Acasă la Boston, unde în canicula de vară indiană persista o duhoare, oameni îi luară camera cu asalt. Fracturi, cancere, alergii, sarcini, hernii, insuficienţe, dezechilibre. Îi purtau pică pentru că plecase cinci zile. Ar fi trebuit să fie acolo; aveau nevoie de el. Era doctorul.

În prima zi a procesului său, Jesse îl văzu pe Kenny stând pe treptele tribunalului. Kenny purta un costum albastru, ieftin, cu pantofi mocasin şi şosete albe. Jesse ramase nemişcat, apoi se apropie de celălalt. Kenny se încordă.

— N-am de gând să te lovesc spuse Jesse.

Kenny îl privi, cu bărbia coborâtă şi corpul mărunt echilibrat pe ambele călcâie. Postura unui luptător.

— Vreau să te întreb ceva, zise Jesse. N-o să influenţeze procesul. Vreau doar să ştiu. De ce ai făcut-o? *Ei* de ce au făcut-o? Ştiu că adevărata scanare genetică a fetiţei arăta un risc de 98 la sută ca să moară de leucemie în cel mult trei ani, dar chiar aşa - cum ai putut?

Kenny îl cercetă atent. Jesse înţelese că celălalt credea că ar putea fi echipat cu un emiţător. Chiar înainte să răspundă Kenny, Jesse ştiu ce avea să audă:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, omule.

— N-aţi putut intra în sistem. Niciunul dintre voi. Aşa că m-aţi scos pe mine. Dacă nu se duce Mohamed la munte...

— N-are nici un înţeles ce spui, zise Kenny.

— A meritat? Pentru tine? Pentru ei? A meritat?

Kenny se îndepărtă, urcând scările tribunalului. Sus îl aşteptau soţii Gocek, care-l dădeau în judecată pe Jesse pentru două milioane de dolari, pe care nu-i mai avea şi pentru care nu era asigurat, şi pe care ştiau al naibii de bine că n-aveau să-i obţină. Pe peretele casei lor, unde anume o fi fost, probabil era agăţată fotografia lui Rosamund pe patul de moarte, o fetiţă cu faţă urâţică, ursuză şi păr minunat.

Jesse îşi văzu avocatul urcând agale treptele tribunalului, ducându-şi servieta. Un alt avocat, cu o servietă la fel de ponosită, urca în paralel la o distanţă de câţiva metri. Între cei doi oameni treptele tribunalului aşterneau un spaţiu alb, pustiu.

Jesse urcă şi el, sperând că n-avea să dureze prea mult. Îl aşteptau pentru tratament o fractură femurală multiplă, infectată, o naştere cu posibilă eritroblatoză a fătului şi o flebită în stadiu avansat. Era îngrijorat în special cu privire la fractura infectată, care necesita supraveghere atentă pentru că scanarea genetică a pacientului indica o tendinţă spre producţia scăzută de celule T.

Bărbatul era un muncitor zilier, spurcat la gură, ignorant şi viteaz, cu nevastă şi doi copii. Îşi rupsese piciorul lucrând la construcţii ilegale. Jesse era hotărât să-i dea cel puţin o şansă de a lupta.